

РЕШЕНИЕ

№ 3583

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 12.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2081** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 ал.1 от Кодекса за социално осигуряване, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на В. Р. С. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място], Столична община, [улица], чрез адв.А. Ж. – със съдебен адрес –гр.С., [улица], ет.2, кантора 12 срещу Решение № 1040-21-103 от 04.02.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане № РП-3-21-01052999 от 29.12.2021 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО и е потвърдено разпореждането.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно и издадено в нарушение на процесуалния и на материалния закон. Твърди се, че потвърденото с решението разпореждане е нищожно. Моли се решението да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Ж., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗА.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. А., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлен като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На основание чл. 114. ал. 1 от КСО е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00936732 от 18.06.2021 г. на длъжностното лице по реда на чл. 114 от КСО в ТП на НОИ С.-град. с

което е разпоредено на В. Р. С. да възстанови недобросъвестно получено парично обезщетение поради общо заболяване за периода от 02.06.2016 г. до 11.07.2016 г. по болнични листове с №Е20165650160 за периода от 02.06.2016 г. до 11.06.2016 г. вкл. и № Е20165650316 за периода от 12.06.2016 г. до 11.07.2016 г. вкл.

В хода на административното производство е установено, че от осигурителя [фирма].[ЕИК] за В. Р. С. в ТП на НОИ С.-град са представени Удостоверение приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО по болнични листове №Е20165650160 за периода от 02.06.2016 г. до 11.06.2016 г. вкл. и № Е20165650316 за периода от 12.06.2016 г. до 11.07.2016 г. вкл. с данни относно правото на парично обезщетение.

В данните, подадени от [фирма]. ЕИК[ЕИК] по реда на чл. 5. ал. 4 от КСО за месец Юни 2016 г. за лицето са отразени: 0 отработени дни, 3 дни с възнаграждение от работодателя по реда на чл. 40. ал. 5 от КСО и 19 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40. ал. 1 от КСО и за месец Ю. 2016г. за лицето са отразени: 14 отработени дни и 7 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40. ал. 1 от КСО.

По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване на В. Р. С. е изплатено парично обезщетение по болничен лист №Е20165650160 за 32 работни часа в размер на 95,95 лв. и парично обезщетение по болничен лист №№20165650316 за 176 работни часа в размер на 527,74 лв.

Същевременно след изплащане на паричното обезщетение по болнични листове с №Е20165650160 и №Е20165650316 по реда на чл. 5. ал. 4 от КСО за В. Р. С. са подадени данни от осигурителя [фирма] с[ЕИК] с вписани 22 работни дни с осигурителни вноски, без дни във временна неработоспособност за месец Юни 2016 г. и 21 работни дни с осигурителни вноски, без дни във временна неработоспособност за месец Ю. 2016 г.

При проверка в електронния регистър на болничните листове и решенията по обжалването им е установено, че на В. Р. С., [ЕГН] са издадени единствено болничен лист №Е20165650160 за периода от 02.06.2016 г. до 11.06.2016 г. вкл. и №Е20165650316 за периода от 12.06.2016 г. до 11.07.2016 г. вкл.

С подаването на информацията по реда на чл. 5. ал. 4 от КСО за В. Р. С. от осигурителя [фирма], ЕИК 1763136 след изплащане на паричното обезщетение по болнични листове с №Е20165650160 и №Е20165650316 с вписани 22 работни дни с осигурителни вноски, без дни във временна неработоспособност за месец Юни 2016 г. и 21 работни дни с осигурителни вноски без дни във временна неработоспособност за месец Ю. 2016 г. е декларирано, че същата е упражнявала трудова дейност по трудово правоотношение, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство.

Данните, налични в информационната система на НОИ към момента на постановяване на Разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021 г. на длъжностното лице по чл. 114, ал. 3 и ал. 4 от КСО в ТП на НОИ С.-град, са обосновали извод, че по отношение на В. Р. С. е изпълнен съставът на чл. 46, ал. 3 от КСО.

Направен е извод, че на В. Р. С. неоснователно е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист №Е20165650160 за 32 работни часа в размер на 95,95 лв. и парично обезщетение по болничен лист №Е20165650316 за 176 работни часа в размер на 527,74 лв. поради това, че същата е упражнявала трудова дейност по трудово правоотношение в осигурителя [фирма] с[ЕИК].

С Жалба Вх. № 1012-21-1026/09.07.2021 г. В. Р. С. е обжалвала Разпореждане №

РВ-3-21-00936732/18.06.2021 г. на длъжностното лице по реда на чл. 114. ал. 3 и ат. 4 от КСО в ТП на НОИ - С. град. С Решение № 1040-21 -795 от 02.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, жалбата е отхвърлена и Разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021 г. на длъжностното лице по реда на чл. 114. ат. 3 и ал. 4 от КСО в ТП на НОИ - С. град е потвърдено.

Решение № 1040-21-795 от 02.08.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град е оспорено по съдебен ред, като жалбата е отхвърлена с Решение № 6336/03.11.2021 г. по адм. дело № 8581/2021 г. по описа на АССГ, III отделение, 13 състав. След служебно извършена справка, съдът констатира, че съдебното решение е влязло в сила на 04.04.2022 г.

След издаване на Решение № 1040-21-795 от 02.08.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град на 05.08.2021 г. със запорно съобщение № ЗС-04-3-21-00973167/05.08.2021г. е наложен запор на всички платежни сметки на длъжника за сумата от 943,36 лв.

На 03.09.2021 г. с постъпила сума по банков път в размер на 426,50 лв. в изпълнение на наложения запор за погасяване на установените задължения с Разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021 г. на длъжностното лице по реда на чл. 114. ал 3 и ал. 4 от КСО в ТП на НОИ С.-град.

На 20.08.2021 г. със заявление №4002-21-100/20.08.2021 г. В. Р. С. е поискала разсрочване на оставащото задължение по Разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021 г. на длъжностното лице по реда на чл. 114. ал. 3 и ал. 4 от КСО. С Решение № ПР-3-21-00999624/10.09.2021 г. на директора на ТП на НОИ-С. град задължението в размер на 522,26 лв. е разсрочено на 3 вноски.

На 13.09.2021 г. със съобщение № ОЗ-14-3-21-01002058/13.09.2021 г. наложеният запор № ЗС-14-3-21-00973167/05.08.2021 г. е отменен поради одобрено разсрочване на задължението. Не са постъпили вноски в изпълнение на одобреното разсрочване. В т. 2 от Решение № ПР-3-21-00999624/10.09.2021 г на директора на ТП на НОИ С.-град с посочено, че действието на погасителния план се прекратява и се предприемат предвидените в чл. 110. ал. 5 от КСО мерки за събиране на вземанията:

- При невнасяне на три последователни погасителни вноски
- При внесени три вноски в непълен размер.

С Разпореждане № РП-3-21-01043603/06.12.2021 г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С.-град, на основание чл. 114, ал. 5 от КСО е прихванато изискуемото вземане на лицето от ДОО, представляващо парично обезщетение поради общо заболяване по болничен лист № Е20212701395 за м. 11.2021 г. в размер на 334,27 лв., от които 197,19 лв. главница и 137,08 лв. лихва.

Със Заявление вх. №1012-21-1290 от 22.12.2021 г. В. Р. С. обжалва Разпореждане №РП-3-21-01043603 от 06.12.2021 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С.-град и моли същото да бъде отменено. Лицето твърди, че Разпореждане №РП-3-21-01043603 от 06.12.2021 г., не и е връчено и не е влязло в законна сила. С Решение № 1040-21-27 от 17.01.2022г. на Директора на ТП на НОИ - С. [населено място] №РП-3-21-01043603 от 06.12.2021 г., издадено от Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С.-град, на основание чл. 114, ал. 5 от Кодекс за социално осигуряване (КСО) е потвърдено.

С Разпореждане №РП-3-21-01052999 от 29.12.2021 г., издадено от Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ-С. град, на основание чл. 114, ал. 5 от Кодекс за социално осигуряване (КСО) е прихванато изискуемо вземане на лицето от

ДОО представляващо парично обезщетение поради общо заболяване по болничен лист с №Е20213300915 за Ноември 2021 г. в размер на 192,76 лв., от които 0,00 лв.- главница и 192,76 - лихва.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-103/04.02.2022 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО – директорът на ТП на НОИ С.-град. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган по чл. 114, ал. 5 от КСО, видно от представената Заповед № 1015-21-287/26.04.2016 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с която е възложено издаването на разпореждания за възстановяване и прихващане на дължими суми по влезли в сила разпореждания по чл. 114, ал. 3 от КСО от изискуеми вземания на осигурения от ДОО на Д. Б. П., подписал Разпореждане № РП-3-21-01052999 от 29.12.2021 г. В тази връзка твърденията за нищожност в жалбата са изцяло неоснователни.

Двата акта отговарят на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 117, ал. 5 от КСО. Същите са издадени в законоустановената писмена форма и съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 46, ал. 3 от КСО, парично обезщетение за временна неработоспособност не се изплаща на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периодите, за които са издадени актове от здравните органи. Паричните обезщетения от фондовете на ДОО са предназначени да заместят доходите на осигурените лица по време, когато поради настъпване на осигурено събитие, те не са в състояние да упражняват трудова дейност. Осъществяването на трудовата дейност следва да се установи от административния орган, което в настоящото производство е сторено.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. В същия смисъл е определението по § 1, т. 3 от ДР на КСО, според което "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Именно упражняването на трудова дейност, за която лицето подлежи на задължително социално осигуряване, е предвиденият от чл. 46, ал. 3 от КСО юридически факт, изключващ правото на парично обезщетение за временна неработоспособност.

Към момента на постановяване на настоящото решение е налице влязло в сила съдебно решение по адм. дело № 8581/2021 г. по описа на АССГ, III отделение, 13 състав, с което е отхвърлена подадената от В. Р. С. жалба срещу Решение № 1040-21-975/01.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено

Разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. Съгласно чл. 177, ал. 1 от АПК, решението има сила за страните по делото. Съдът приема, че следва да бъде съобразено постановеното решение, след като то е влязло в сила и вече е окончателно, като бъде зачетена силата на пресъдено нещо по отношение на разпореденото възстановяване на неоснователно получено обезщетение за временна неработоспособност за периода 02.06.2016-11.06.2016 г. и 12.06.2016-11.07.2016 г. в размер на 623,69 лв. главница и 311,35 лв. лихва. Касае се за едно и също правоотношение, между едни и същи страни и по отношение на едно и също задължение.

От събраните доказателства безспорно се установява, че Р. е полагала труд при работодател [фирма] по трудов договор за един час дневно, като е работила по втори трудов договор с [фирма]. Не е спорно, че работодателят [фирма] е начислило, изплатило трудово възнаграждение за месеците юни и юли 2016 г., без да отбележи, че Р. е във временна нетрудоспособност.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредбата за медицинската експертиза, на осигурените лица, които работят при повече от един работодател/осигурител, се издава повече от един екземпляр на болничния лист за представяне пред всеки от тях, като в графа "бележки" на болничния лист се изписва броят на работодателите или осигурителите, за които е издаден. А нормата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба регламентира, че осигуреният е длъжен да представи болничния лист или да уведоми работодателя/осигурителя до два работни дни от издаването му.

Жалбоподателят не е изпълнил задължителните изисквания на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 2 от НМЕ. По делото не са налични доказателства, както и такива не са представени от жалбоподателя, за обстоятелството, че осигуреното лице е представило втори болничен лист пред осигурителя [фирма], или че последният е представил болничен лист в ТП на НОИ С.-град.

Получаването на възнаграждение за упражнявана трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство през периода, за който е издаден болничен лист, съставлява предвидената от закона пречка за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност, съгласно чл. 46, ал. 3 от КСО.

За да бъде задължено лицето, получило осигурителното плащане, да възстанови същото, не е достатъчно установяването на неоснователното им получаване. Задължението за връщане възниква в случаите, когато получилият е действал недобросъвестно, тъй като само недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания, се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113, съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО. Изрично в тази насока чл. 114, ал. 2 от КСО въвежда правилото, че добросъвестно получените суми по осигурителни плащания не подлежат на връщане от осигурените лица, с изключение на определени от закона случаи, в които възстановяването им е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение.

Добросъвестността се предполага до доказване на противното. В случая такива данни не са налице. Недобросъвестността предполага лицето, което е получило осигурително плащане, да е знаело или да е било длъжно да знае за съществуването, респективно за несъществуването, на определени факти от обективната действителност, които са пречка за получаване на съответното осигурително плащане. В конкретната хипотеза жалбоподателят е получил обезщетение за периода 02.06.2016-11.06.2016 г. и 12.06.2016-11.07.2016 г., знаейки, че през същият този

период е упражнил трудова дейност, за която е получил следващото му се трудово възнаграждение. В нарушение на изискванията на НМЕ лицето не е представило пред своя втори работодател болнични листове с №Е20165650160 и №Е20165650316. Затова и крайният извод е, че административният орган е доказал наличието на хипотезата на чл. 46, ал. 3 от КСО, което има за последица законосъобразност на оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С.-град и потвърденото с него разпореждане.

Съгласно чл. 113, ал. 1 от КСО, вземанията за невнесени осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, за допълнителното задължително пенсионно осигуряване и за неоснователно извършени осигурителни разходи се събират с лихва в размер на законната лихва. Задължението за лихви е акцесорно. Съдът счита за доказано основното задължение, поради което и лихвите са начислени законосъобразно. Налице е влязло в сила съдебно решение, с което е потвърдено разпореждането за възстановяване на неоснователно получено обезщетение за временна неработоспособност за периода 02.06.2016-11.06.2016 г. и 12.06.2016-11.07.2016 г. в размер на 623,69 лв. главница и 311,35 лв. лихва. В административната преписка се съдържат доказателства, от които е видно, че е извършено прихващане в резултат на което е изплатена главницата на установеното задължение, както и част от дължимата лихва, като към момента на издаване на процесното разпореждане за прихващане – 29.12.2021 г., е останала дължимата единствено сумата от 192,72 лв., представляваща лихва.

Неоснователни са възраженията, направени в жалбата, че извършеното прихващане е незаконосъобразно, защото насрещните вземания не са безспорно установени, тъй като към момента на издаване на процесното решение е налице висящо съдебно производство по оспорване на Разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021 г. Съгласно чл. 118а, ал. 1 от КСО, обжалването пред съда на решенията на ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт и на управителя на Националния осигурителен институт, издадени за разпорежданията по чл. 117, ал. 1, т. 2, не спира изпълнението им.

Издаденото Разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021 г., потвърдено с решение на директора на ТП на НОИ С.-град подлежи на предварително изпълнение, съгласно 118а, ал. 1 от КСО. Не е налице спиране на предварителното изпълнение на издаденото Решение № 1040-21-975/01.08.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. След извършена справка в деловодната система на АССГ съдът констатира, че по адм. дело № 8581/2021 г., по което е оспорено цитираното по-горе решение, е поискано спиране на предварителното му изпълнение, като с Определение № 6410/31.08.2021 г. искането е отхвърлено.

Съгласно чл. 114, ал. 5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Тази разпоредба е приложима и по отношение на дължимите лихви, тъй като

същите представляват акцесорно задължение. Тълкуването на цитираната разпоредба налага извода, че за административния орган са предвидени алтернативно няколко възможности за принудително изпълнение, една от които е прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че извършеното прихващане е незаконосъобразно, защото са налице и други възможности за събиране на дължимите средства, а именно заплати и др., тъй като лицето има трудово правоотношение. Цитираната разпоредба на чл. 114, ал. 5 от КСО, дава възможност на административния орган за самостоятелна преценка при избора на ред, по който ще бъде извършено принудителното изпълнение за събиране на дължимите суми, съобразно издаденото разпореждане. В този случай той действа при условията на оперативна самостоятелност, а не на обвързана компетентност. Преценката по какъв начин ще се събират сумите, които не са погасени доброволно и са дължими по издадени разпореждания е на административния орган, поради което същият служебно пристъпва към принудително изпълнение по избран от него начин, когато са изпълнени условията на чл. 114, ал. 5 от КСО, какъвто е настоящия случай. Няма данни процесните суми, представляващи лихва по установеното с влязло в сила разпореждане задължение, да са платени доброволно от задълженото лице. Съдът приема, че са били налице предпоставките за приложение на чл. 114, ал. 5 от КСО и направеното прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване е законосъобразно.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че нарушен е чл. 213, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 105 от ЗЗД, тъй като не е налице съгласие на жалбоподателя за прихващане. Съгласно цитираната норма на чл. 213, ал. 2, т. 1 от ДОПК, не се допуска принудително изпълнение върху социалните помощи, предоставяни от държавния или общинския бюджет. Тази норма е специална и е приложима единствено при принудително изпълнение по реда на ДОПК, каквото в случая не е проведено. Според чл. 105 от ЗЗД, не могат да се прихващат без съгласието на кредитора вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение, вземания, породени от умишлени непозволени деяния, и вземания за данъци. Нормата на чл. 105 от ЗЗД касае договорни задължения с гражданско правен характер и е неприложима по отношение на процесните задължения. Процесните задължения са с публично правен характер, установени по специалния ред, предвиден в КСО, като не съществува разпоредба, по силата на която да е налице задължение за административния орган да поиска съгласието на задълженото в хипотезата на чл. 114, ал. 5 от КСО. В случая административният орган е действал в съответствие с принципа на служебното начало, заложен в чл. 9, ал. 1 от АПК, съгласно който при условията, посочени в закона, административният орган е длъжен да започне, да проведе и да приключи административното производство, освен ако издаването на акта е предоставено на свободната му преценка.

Необосновано е възражението, че събирането на сумите следва да се извършва по реда на чл. 163 от ДОПК. Съгласно чл. 163 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено

друго. Чл. 114, ал. 5 от КСО, предвижда ред за принудително изпълнение, както и възможност да се съберат дължимите суми по ред, различен от този по ДОПК. След като нормата на чл. 114, ал. 5 от КСО дава право на самостоятелна преценка на административния орган относно начина на събиране на дължимите суми, то той не е длъжен при всяко положение да проведе изпълнението производство по реда на ДОПК.

Относно направените от адв.Ж. възражения и несъгласие за определения размер на законната лихва, съдът следва да посочи следното:

Изискуемото вземане на ТП на НОИ –С. град, представляващо парично обезщетение, поради общо заболяване не е внесено в законоустановения срок, съгласно разпоредбата на чл. 175, ал. 1 от ДОПК обосновано е изведена дължимостта на лихви в размер, определен в съответния закон. Според чл. 113, ал. 1 от КСО вземанията за невнесени осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване се събират с лихва в размер на законната лихва. Съгласно член единствен на Постановление № 426 на МС от 18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения, годишният размер на законната лихва за просрочени парични задължения е в размер на основния лихвен процент на Българската народна банка в сила от 1 януари, съответно от 1 юли, на текущата година плюс 10 процентни пункта.

Алинея 2 определя, че дневният размер на законната лихва за просрочени парични задължения е равен на 1/360 част от годишния размер, определен по ал. 1., а съгласно ал.3 лихвеният процент по ал. 1 в сила от 1 януари на текущата година е приложим за първото полугодие на съответната година, а лихвеният процент в сила от 1 юли е приложим за второто полугодие. Към момента на издаване на Разпореждане № РП -3-21-01052999/29.12.2021г. е погасена изцяло главницата в размер на 623,35 лева и част от лихвата 137, 08 лева, при общ размер на лихвата от 311,35 лева. Останало е за погасяване сумата от 174,27 лева - лихва от така определеният общ размер на лихвата постановен с Разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021г. Ръководителя на контрол по разходите е начислил допълнително законна лихва в размер на 18,49 лева, за остатъка от срока до издаване на Разпореждане РП-3-21-01052999/29.12.2021г.

С оглед изложеното, оспореното решение е правилно и законосъобразно, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Р. С. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място], Столична община, [улица], чрез адв.А. Ж. – със съдебен адрес –гр.С., [улица], ет.2, кантора 12 срещу Решение № 1040-21-103 от 04.02.2022 г. на

директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане № РП-3-21-01052999 от 29.12.2021 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО и е потвърдено разпореждането.

ОСЪЖДА В. Р. С. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес – [населено място], Столична община, [улица] да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл.119 от КСО във връзка с чл.117 ал.1 т.2 б.“д“ от КСО – за суми до 1000 /хиляда/ лева.

СЪДИЯ: